

Perfecte prooi

Van Helen Fields verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Perfekte resten

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte prooi

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5129 7

© 2017 Helen Fields

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Perfect Prey*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Roy Bishop/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor Brian en John – de vaders en opa’s – die in het grote
onbekende de krant zitten te lezen en zich afvragen
waar al die drukte daar beneden om te doen is.
Veel liefs van degenen die jullie nooit zullen vergeten.*

Deel 1

1

Er waren wel ergere plekken om te sterven. Maar slechts weinig gruwelijkere manieren om de dood te vinden. Een idyllische zomeravond vormde de achtergrond: aan de ene kant het stadsgezicht, en in de verte het silhouet van de allang uitgedoofde vulkaan Arthur's Seat. De zon ging begin juli laat onder in Edinburgh, en de hemel was één grote schakering van roze, goud en feloranje. Je voelde de muziek al voor je haar hoorde, de dreunende bas drong door tot in je botten en liet je vlees trillen. Misschien kwam het daardoor dat niemand iets in de gaten had toen het gebeurde. Of het kwam door de cocktail van drank, drugs en algehele euforie. Het festival was al een poos aan de gang. Al drie dagen lang zagen de feestvierders hangend, vrijend, etend en drinkend de ene na de andere band optreden, ze voelden zich steeds vrijer met minder kleren aan hun lijf en bekommerden zich steeds minder om hun hygiëne. Als je extase op een foto zou kunnen vastleggen, zou dit daarvoor de volmaakte plek zijn. De vervoering golfde door de ritmisch op en neer springende menigte, die daardoor op één uitzinnig beest met duizenden grijnzende koppen leek.

Te midden van dat alles had de moordenaar rondgelopen, lichtvoetig en ongrijpbaar als een rooksliert, en in één vloeiende, zweepende beweging een mes tot aan het heft in het slachtoffer gestoken. De snee was kaarsrecht en diep. Er was een enorme hoeveel-

heid bloed op de grond terechtgekomen; de jaap was te groot om de bloedstroom met de handen te kunnen stelpen. Niet dat er tijd was geweest om het slachtoffer een ambulance in te krijgen, want zijn verwonding werd pas opgemerkt toen hij al bijna was leeggebloed.

Inspecteur Luc Callanach stond op de plek waar de jonge man zijn laatste adem had uitgeblazen. Zijn identiteit was nog niet vastgesteld. De politie had in het uur sinds het overlijden van het slachtoffer nog opmerkelijk weinig kunnen reconstrueren. Het was ongelooflijk dat ze in een duizendkoppige menigte geen enkele bruikbare getuige konden vinden, vond Callanach.

De man was gewoon opgehouden ritmisch op en neer te springen, was tussen de andere festivalgangers langzaam in elkaar gezakt, en was uiteindelijk met zijn handen tegen zijn buik gedrukt op de grond gevallen. Sommigen hadden zich aan hem geërgerd omdat hun aandacht erdoor werd afgeleid. Eerst dachten ze dat hij dronken was, of onder invloed van drugs. Pas toen een meisje op haar blote voeten was uitgegleden in de bloedplas werd er alarm geslagen, maar door de harde muziek duurde het nog een hele poos voor de boodschap overkwam. Uiteindelijk had het geschreeuw de muziek overstemd toen de arme ziel op zijn rug was gedraaid en zijn uitpuilende ingewanden als een vreemdsoortig diertje naast hem lagen, glinsterend in de zon door de overdaad aan dieproud bloed.

De politie was niet ver weg. Het was een enorm evenement, en ze hadden alle mogelijke voorzorgsmaatregelen getroffen. Dachten ze. Maar toen de politie zich een weg door de menigte baande, gevolgd door ambulancepersoneel, bleken de ontruiming en het veiligstellen van de plaats delict een logistieke ramp. Callanach keek zuchtend omhoog. De plek was zwaarder belopen dan de toiletten van een nachtclub op oudejaarsavond, en er zwierf genoeg DNA rond om een nieuwe planeet te bevolken. Door de chaos was sporenonderzoek onmogelijk.

Het stoffelijk overschot was al onderweg naar het mortuari-

um, nadat het ter plekke was gefotografeerd, hoewel daar niets van werd verwacht omdat het al ettelijke keren was verplaatst door goedbedoelende, in paniek geraakte omstanders, door politiemensen en ambulancebroeders, voordat het uiteindelijk op een bed van platgetrapt gras en aarde was komen te liggen. De patholoog-anatoom, Ailsa Lambert, was ongebruikelijk stil en had slechts opdracht gegeven het lijk zorgvuldig en met respect te behandelen en het snel over te brengen naar een plek zonder opdringerige camera's en hysterisch gejammer.

De korte blik die Callanach op het slachtoffer had kunnen werpen, maakte alles duidelijk. De jongen had zijn ogen stijf dichtgeknepen alsof hij zichzelf wilde dwingen wakker te worden uit een nachtmerrie, zijn openstaande mond hield het midden tussen een laatste ademtocht en een schreeuw. Had hij een naam geroepen, vroeg Callanach zich af. Kende hij zijn belager? Hij had niets bij zich waaruit zijn identiteit kon worden afgeleid, alleen wat kleingeld in de zak van zijn korte broek en zelfs geen polshorloge. Verder had hij alleen een sleutel aan een touwtje om zijn nek. Hoe snel de dood ook was ingetreden, de doodsangst in het besef dat het met je gedaan was en dat alle hoop vervlogen was terwijl iedereen om je heen stond te dansen en te zingen, moest een gruwelijke grap hebben geleken. En op het allerlaatst had hij alleen gegil gehoord, en had hij paniek en afschuw gezien in de zee van gezichten boven hem. Hoe moest dat zijn geweest, vroeg Callanach zich af, om eenzaam te sterven op de harde grond in het felle zonlicht? Het laatste wat het slachtoffer gevoeld moest hebben, was pure angst.

Callanach keek naar het overkapte podium vol belichtings- en geluidsapparatuur en bad dat een van de camera's die er waren opgehangen een bruikbaar fragment had opgevangen. Iemand die er haastig vandoor ging, zich in een andere richting begaf dan de menigte. The Meadows, een uitgestrekt park met sportvelden in het zuidelijk deel van de stad, lag er gewoonlijk prachtig en vredig bij. Moeders wandelden er met hun peuters, mensen lieten er

hun hond uit en joggers hielden er hun rondetijden bij. Flarden van ‘Summer is A-Coming In’ uit de film *The Wicker Man*, waar inspecteur Ava Turner hem een paar maanden geleden mee naartoe had gesleept, speelden door Callanachs hoofd. Hij was gefascineerd geweest door het spel van Edward Woodward, en de beelden van de met dierenmaskers uitgedoste mannen en vrouwen die op het punt stonden een mensenoffer te brengen waren hem nog lang bijgebleven. De bioscoop lag niet eens zo ver van het pandemonium in het midden van het park waar deze jonge man was neergestoken.

‘Sir, de mensen die achter het slachtoffer stonden zijn opgespoord. Ze kunnen nu worden gehoord,’ zei een agent. Callanach liep achter hem aan naar de rand van het veld terwijl de technische recherche een tent neerzette om de plaats delict die avond af te schermen. Geleund tegen een boom stond een stel met betraande gezichten en met een enkele deken om zich heen geslagen. De vrouw trilde zichtbaar, de man probeerde haar te troosten.

‘Merel en Niek de Vries,’ las de agent uit zijn notitieboekje op. ‘Een Nederlands stel dat hier op vakantie is. Ze zijn inmiddels tien dagen in Schotland.’

Callanach knikte en liep op de toeristen af om rustig met ze te kunnen praten.

‘Ik ben inspecteur Callanach van de Schotse politie,’ zei hij. ‘Ik begrijp dat jullie erg zijn geschrokken en het spijt me dat jullie dit hebben moeten meemaken. Jullie hebben vast al een paar keer verteld wat jullie hebben gezien, en dat zal nog wel een paar keer meer moeten gebeuren. Willen jullie het alsjeblieft nog een keer voor me herhalen?’

De man zei iets tegen zijn vrouw wat Callanach niet kon verstaan, maar ze keek op en haalde diep adem.

‘Mijn vrouw spreekt niet zo goed Engels,’ begon Niek de Vries, ‘maar ze heeft meer gezien dan ik en ik kan het vertalen.’

Merel ratelde een paar zinnen, onderbroken door gesnik, en Niek vertaalde wat ze zei.

‘Ze zag hem pas toen het meisje begon te gillen. Toen boog Merel zich over hem heen en wilde hem heen en weer schudden en tegen hem zeggen dat hij moest opstaan. Hij zat voorovergebogen op zijn knieën. We dachten dat hij dronken was of dat hij zich niet goed voelde. Toen ze weer overeind kwam, zat Merels hand onder het bloed. En zelfs toen, zegt ze, dacht ze dat hij misschien had overgegeven of zich verwond had. Pas toen iedereen ruimte had gemaakt en we hem hadden neergelegd, zagen we de wond. Het was alsof hij in tweeën was gesneden.’ Niek sloeg een hand voor zijn ogen.

‘Hebben jullie iemand gezien voor hij viel, vlak bij hem, die hem aanraakte, zich langs hem heen wrong? Heb je misschien gezien dat er iemand van de plek wegliep? Of kunnen jullie de mensen om jullie heen precies beschrijven?’ vroeg Callanach.

‘Iedereen bewoog voortdurend,’ antwoordde Niek, ‘en we keken naar het podium, naar de band, begrijpt u? We waren hier niet met vrienden, dus we letten niet echt op. Mensen sprongen op en neer, schreeuwden, en liepen alle kanten op om naar de bar of de toiletten te gaan. We probeerden vooral bij elkaar te blijven. Ik had die jongen voor ons niet eens opgemerkt tot hij viel.’

‘Heeft hij nog iets gezegd?’ vroeg Callanach.

Niek speelde de vraag aan Merel door.

‘Ze denkt dat hij al buiten bewustzijn of dood was toen ze hem aansprak. En het geluid stond ook zo hard dat ze het niet zou hebben verstaan.’

‘Ik begrijp het,’ zei Callanach. ‘Jullie worden nu naar het bureau gebracht om een officiële verklaring af te leggen, daarna leveren we jullie af op je logeeradres.’

‘Niet Brits?’ stotterde Merel, die Callanach voor het eerst direct aansprak.

‘Ik ben Frans,’ zei Callanach, ‘nou ja, half Frans, half Schots. Sorry als mijn accent moeilijk te verstaan is.’

‘*Le garçon était trop jeune pour mourir.*’ Die jongen was te jong om te sterven, zei ze en ze ging verder in het Frans, maar voor Callanach

was het net of hij het in het Engels hoorde, zo snel had hij tussen de twee talen leren switchen.

Merel de Vries herinnerde zich nog iets. Boven de muziekuit had iemand in de menigte zo hard gelachen dat ze het zelfs hoorde toen ze zich over het slachtoffer heen boog. Wat Callanach opmerkelijk vond, was Merels beschrijving van die lach. Het was geen vrolijke lach. Hij klonk boosaardig.

2

‘De wond is toegebracht door één wapen, maar wel een dat is aangepast door iemand die weet wat hij doet,’ zei Ailsa Lambert. ‘Twee identieke scalpels moeten tegen elkaar zijn gebonden met iets er-tussen zodat er een ruimte van 4 millimeter tussen de lemmeten zat. Daardoor zou het praktisch onmogelijk zijn geweest om de wond met hechtingen te sluiten, ook al was hij op tijd naar het ziekenhuis gebracht. Die twee sneden waren...’ ze zweeg even terwijl ze een meetlint pakte, ‘28 centimeter lang en ze stonden behoorlijk ver open, waardoor een gapende wond ontstond die een aanzienlijk trauma heeft veroorzaakt. Zijn organen werden niet meer op hun plaats gehouden, waardoor ze naar beneden en naar voren gleden, zodat de meeste ingewanden in de buikholte naar buiten kwamen toen hij viel en over de grond rolde. Hier en daar kun je er zelfs duidelijke voetafdrukken op zien van de mensen om hem heen. Door het bloedverlies heeft zijn hart het begeven.’

‘Ik begrijp het,’ zei Callanach mat. ‘De doodsoorzaak staat wel vast. Zijn er nog andere dingen die ik moet weten?’

‘De uitslagen van de toxicologische tests laten nog even op zich wachten. Hij heeft geen andere zichtbare verwondingen, lijkt oppervlakkig gezien gezond, en aan zijn longen kan ik zien dat hij geen roker was. Brave jongen,’ zei ze met een wrange glimlach, en ze gaf met haar gehandschoende hand een klopje op de hand van

het lijk. ‘Maar dat wapen was niet bedoeld voor zelfverdediging, Luc. En je vindt zoets ook niet in een gereedschapswinkel. Iemand heeft dit met heel veel toewijding in elkaar geknutseld. De sneden zijn diep en gelijkmatig, en toch lijkt er heel weinig kracht voor nodig te zijn geweest om diep in de buikholte door te dringen. De dader was er trots op, heeft nagedacht over de doeltreffendheid en begreep het mechanische principe ervan. Dit was geen impulsieve steekpartij of een provisorisch steekwapen dat iemand ergens vandaan trekt tijdens een hooglopende ruzie.’

‘Een liquidatie dan?’ vroeg Callanach, zich over het lichaam buigend om nog eens goed te kijken.

‘Eerder een ritueel, als je het mij vraagt,’ zei ze. ‘Dit is bedacht, er is op geoefend en het is perfect uitgevoerd.’

‘Hoe oud is hij?’

‘Tussen de achttien en tweeëntwintig, denk ik. Een meter tachtig. Actief, geen overtollig vet, stevige spiermassa, maar niet zo’n type dat praktisch in de sportschool woont. Schoenmaat 44. Bruin haar, lichtbruine ogen. Geen afweerwondingen. Hij heeft het totaal niet zien aankomen.’

‘Dus hij heeft zijn belager niet als bedreiging gezien?’

‘Dat lijkt me niet waarschijnlijk. Je ziet er trouwens niet zo goed uit, Luc. Slaap je wel genoeg?’ vroeg Ailsa, terwijl ze haar handschoenen uitdeed en aantekeningen maakte.

‘Ik slaap prima,’ loog hij.

‘En eet je gezond? Je ziet bleek en je hebt gesprongen adertjes in je ogen.’

‘Ik bel je morgen voor de uitslag van het toxicologisch onderzoek,’ ontweek hij de vraag. ‘Als er voor die tijd nog iets is, dan heb je mijn mobiele nummer.’

‘Doe inspecteur Turner de groeten van me. Ik heb haar al in geen tijden meer gesproken. Vroeger zag ik haar moeder regelmatig als we met een groepje operatiefhebbers naar het theater gingen, maar haar heb ik ook al een poos niet gezien,’ zei Ailsa, terwijl ze haar rug

strekte. Ze was halverwege de zestig, klein en vogelachtig, maar ze stond haar mannetje.

‘Dat zal ik doen,’ zei hij, en hij trok zijn beschermende kleding uit en gooide die in de mand bij de deur.

Bij terugkeer op het bureau werd hij in de briefingruimte opgewacht door een somber kijkend welkomstcomité. Callanach richtte zich meteen tot rechercheur Tripp.

‘We zijn bezig een telefonische melding na te trekken, sir,’ zei Tripp. ‘Er belde een jonge vrouw om te zeggen dat haar vriend en zij elkaar op het festival uit het oog zijn verloren. Hij is nog niet boven water. Ik heb een auto gestuurd om haar op te halen.’

‘Heeft ze een naam gegeven?’ vroeg Callanach, terwijl hij koffie inschonk en achter een computer ging zitten.

‘Sim Thornburn,’ antwoordde Tripp. Zoals altijd was hij hun al een stap voor en drukte een paar toetsen in om een foto op het scherm te tonen. Binnen een paar seconden verscheen er een socialmedia-site met een groot aantal foto’s. Op elk daarvan was een zorgeloos lachende jongen met een open gezicht te zien. Op de laatste stond hij hand in hand met zijn vriendin. Het was zonder enige twijfel de hand waar Ailsa Lambert net nog een klopje op had gegeven.

‘Dat is hem,’ zei Callanach. ‘Dus wat weten we tot nu toe?’

‘Alleen wat op zijn homepage te vinden is. Hij heeft geen privacy-filters ingesteld, dus de hele wereld kan het zien. Hij is eenentwintig, Schots, woont in Edinburgh.’

‘Strafblad?’

‘Hebben we niet kunnen vinden.’ Achter Tripp ging een telefoon, en iemand gaf hem een briefje. ‘De vriendin is er, sir. En hoofdinspecteur Begbie wil u spreken zodra u hier klaar bent.’

‘Natuurlijk wil hij dat,’ zei Callanach, en hij stond op. ‘Heb jij een idee waar inspecteur Turner is, Tripp? Ailsa Lambert vroeg naar haar.’

‘Die is vrij,’ riep rechercheur Salter vanuit de hoek. ‘Ze zei dat ze morgen misschien ook pas later zou komen. Moet ik een boodschap doorgeven, sir?’

‘Nee dank je, Salter,’ riep Callanach haar na. ‘Het heeft geen haast.’ Dat gold vast niet voor Thorburns vriendin, die al het ergste vermoedde, maar beneden nog op een wonder hoopte. Ze hoopte waarschijnlijk dat er een vergissing in het spel was, dat haar vriend misschien een paar bekenden was tegengekomen en was weggelopen zonder haar te waarschuwen. Had waarschijnlijk allerlei scenario’s in haar hoofd zitten om zijn verdwijning te kunnen verklaren. Tot ze Callanachs gezicht zou zien, dacht hij. Mensen wisten het meteen als ze je aankeken.

‘Het spijt me,’ zei hij zodra hij haar zag. Het had geen zin om zich aan haar voor te stellen. Ze zou zijn naam binnen een paar seconden weer vergeten zijn.

‘U kunt nog niet zeker weten dat hij het is,’ fluisterde ze. ‘U hebt me nog niks over hem gevraagd.’

‘We hebben verschillende foto’s van jullie op een internetsite gevonden.’ Hij hield een foto omhoog die Tripp had afgedrukt. ‘Is dit Sim?’

Ze begon te snikken en liep van de foto weg alsof het een dodelijk wapen was.

‘Hebt u hem gezien?’ vroeg ze.

Callanach trok een stoel voor haar bij en ze ging zitten.

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik weet zeker dat hij het is.’

‘Wat... wat...’ Ze kon de woorden niet over haar lippen krijgen.

‘Hij heeft een messteek opgelopen. Die bleek fataal. Het moet heel snel zijn gegaan. De ambulance kon niet op tijd bij hem komen.’

‘Een steekwond? Ik dacht aan een acute blindedarmonsteking of een bloedpropje of zoiets... Is hij neergestoken? Dat is idioot. Dat zou niemand Sim aandoen.’

‘Zat hij in de problemen dat je weet? Iets alledaags als een familiaruzie, geldproblemen, iemand die een oude rekening wilde vereffenen?’

‘Doe niet zo belachelijk!’ beet het meisje hem toe. In aanmer-

king genomen wat ze doormaakte was dat een begrijpelijke reactie. Maar wat ze niet begreep, was dat de kans dat het spoor doodliep met de minuut groter werd. ‘Hij was welzijnswerker. Hij verdiende het minimumloon en toch stond hij elk vrij moment klaar om extra hulp te bieden waar hij niet voor werd betaald.’

‘Kun je me daar wat meer over vertellen?’ vroeg Callanach.

‘Hij werkte in de daklozenopvang, organiseerde soepkeukens in de stad en zamelde geld in. Sim was de zachtste, aardigste jongen van de hele wereld. Hij gaf zijn laatste centen nog weg. Dat was het enige waar we weleens ruzie over hadden.’

‘En er is je gisteren niks vreemds opgevallen? Niemand die hem volgde of zoiets?’

Het meisje schudde haar hoofd, en Callanach zag dat de shock haar in z'n greep kreeg. Hij begreep op dat moment ook dat hij weinig meer uit haar zou krijgen. Hij liet het aan Tripp over om de formele identificatie van het stoffelijk overschot te regelen en het adres van Thorburns familie te vragen. Callanach moest aanknopingspunten hebben, en snel. De dader had het wapen ongetwijfeld al verstoep en ieder belastend forensisch bewijs vernietigd.

‘Salter,’ riep Callanach op weg naar de briefingruimte. ‘Zoek uit wie het beeldmateriaal van het concert beheert. Ik wil het vanavond hebben. En hou de baas alsjeblieft uit mijn buurt. Ik heb werk te doen.’

‘Ik ook, inspecteur,’ zei hoofdinspecteur Begbie vanuit de deuropening. Hij leek de laatste tijd elke keer dat Callanach hem zag, dikker te zijn geworden. Het was niet gezond om zo snel aan te komen. De baas was al niet bepaald slank toen Callanach een klein jaar geleden bij de Schotse politie was komen werken, maar nu leek hij zonder aanwijsbare reden af te koersen op een vroegtijdige dood. ‘Is er iets, inspecteur Callanach?’ vroeg Begbie.

Callanach realiseerde zich dat hij naar de op springen staande knopen van Begbies overhemd stond te staren. ‘Nee, sir, ik was even afgeleid.’

‘Dat klinkt niet erg geruststellend, moet ik zeggen. Welke aanknopingspunten hebben we?’

Callanach probeerde te verbloemen dat ze tot nu toe geen enkel spoor hadden, maar kwam niet uit zijn woorden.

‘O, is het zo beroerd? Iemand moet iets hebben gezien. Duizenden potentiële getuigen en toch zitten we vast. Dat hebben wij weer. Zeg tegen de afdeling persvoorlichting dat ze een persconferentie regelen. Dat kunnen we net zo goed meteen doen. We moeten voorkomen dat de mensen op straat bang worden. Er valt vast wel een redelijke verklaring voor te geven. Niemand loopt op een volslagen vreemde af om hem neer te steken. Zorg dat je antwoorden krijgt, Callanach. Ik wil dat je binnen achtenveertig uur iemand in hechtenis hebt.’

‘Chef...’

‘Ik weet het. Je houdt niet van persconferenties. Genoteerd.’ Begbie liep puffend weg. Callanach overwoog zijn baas te vragen of hij zich wel goed voelde, maar bedacht zich toen hij besepte dat dat weleens het einde van zijn carrière zou kunnen betekenen en ging terug naar de briefingruimte. Hij was uitgehongerd, maar werd misselijk bij de gedachte een fish-and-chipsmaaltijd uit een krant te moeten eten. Het zat er niet in dat hij de komende twaalf uur thuis zou komen, en het gezondste eten op het bureau was waarschijnlijk een pakje crackers, achtergelaten in een kastje omdat het over de houdbaarheidsdatum was. Callanach was net bezig zijn gedachten op een rijtje te zetten om een briefing te kunnen geven, toen iemand een papieren tasje in zijn handen drukte.

‘Hou eens op met alle etende mensen aan te kijken alsof ze vergif naar binnen werken. Daarmee stoot je mensen af. En je doet er je reputatie van Franse snob geen goed mee,’ zei inspecteur Ava Turner, en ze duwde een vork in zijn vrije hand. ‘Garnalensalade. Niet zelfgemaakt, dus daar bof je weer mee.’

‘Ik dacht dat je vrij was en dat je morgen pas laat weer aan het werk zou gaan. Ben je gedegradeerd naar de catering?’